

Evi yuva yapan nedir?

Müge İplikçi

Müge İplikçi İstanbul'da doğdu. Kadıköy Anadolu Lisesi'nden sonra İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. İstanbul Üniversitesi Kadın Sorunları ve Araştırma Bölümü ile The Ohio State University'deki yüksek lisans derecelerinin ardından öğretmenlik yaptı. Önce öyküleriyle tanındı: *Perende*, *Columbus'un Kadınları*, *Arkası Yarın*, *Transit Yolcular*, *Kısa Ömürlü Açıyalar* ve *Tezcanlı Hayalet Avcıları*. Ardından beş romanı yayımlandı: *Kül ve Yel*, *Cemre*, *Kafdağı*, *Cıvan* ve *Babamın Ardından*. *Yıkık Kentli Kadınlar* ve *Cimbızın Çektikleri* (Ümrân Kartal ile birlikte) adlı inceleme kitapları da bulunan Müge İplikçi, 1996'da Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü ve 1997'de Haldun Taner Öykü Ödülü üçüncülüğünü kazandı. Diğer eserleri: *Koşuyolu*, *Dünyalar Kadar* (otobiyografi), *Biz Orada Mutluyduk* (röportaj). Ayrıca gençlik ve çocuk kitapları da kaleme aldı: *Yalancı Şahit*, *Saklambaç*, *Uçan Salı*, *Acayip Bir Deniz Yolculuğu*, *Kömür Karası Çocuk* ve *Dondurmam Tilsim*. İstanbul Bilgi Üniversitesi'ndeki yarı zamanlı öğretmenliğini ve *Vatan* gazetesindeki köşe yazarlığını sürdüren İplikçi'nin eserleri başta İngilizce ve Arapça olmak üzere birçok dile çevrildi.

■ Evin sıcak yüzü nerede başlar?

Evin sıcak yüzü, benim için çaydır! Uzun yolculuklarımda bana eşlik eden küçük elektrikli çaydanlığımın varlığı da biraz bu yüzdendir. Bilinmez diyarların bilinmez otel odalarında bir zaman aralığı yakalar, üşenmez çay demlerim. Sonra da onu keyifle içerim. O zaman yalnızlığım azalır.

■ Hangi zamanlarda "şimdi evde olmak vardı" dersiniz?

Çok yorgun olduğum zamanlarda. Ya da demli, sakın bir ikindinin eşliğinde çay içmek istediğim zaman.

■ Ev kokusu deyince aklınıza ne gelir?

Biraz yemek kokusu, evet biraz da demli çay kokusu. Ancak başka unsurlar da var kuşkusuz. Evin eşyalarından yükselen bir koku vardır, o da... Tarif et, deseniz, güneşli bir sonbahar günü sabahının kokusu diyebilirim buna. İnsanı dinlendiren bir koku. Yavaşla ve etrafı dinle diyen bir kokudur bu.

■ Evin en çok sevdiğiniz eşyası hangisi?

Kaloriferin kenarına ilıstırdığım pufum. Serde kedilik mi var ne!

■ İnsanların parmak izleri var, evlerin parmak izi var mıdır, her evi farklı kılar?

Elbette evlerin de var. Her evin kendine özgü bir izi vardır. Özellikle de sahiplerinin yaşam yükünü üstlenirken. Ferah kalpli insanların evi de ferah olur. Bunu evle ilk girdiğiniz zaman anlar, sezersiniz. Evler canlılarla büyür, serpilir, yaşar. Kim daha canlıdır sorusu ise bir muamma, sanırım.

■ Şimdiye kadar evinizde yapmak isteyip de yapamadığınız nedir?

Çift renkli duvar badanası fikrini bir türlü denemedim. Bir duvar lacivert, bir duvar mum ışığı beyaz olsun gibisinden bir fikir diyelim şuna. Böyle alması buluşmaları severim. Ancak şimdiye kadar kısmet olmadı.

■ Ev ile ilgili atasözü, deyim ya da aile büyükelinize ait bir söz var mı zihninizde?

Evle ilgili söylenen hiçbir söz, evle ilgili hissettiklerimi karşılamadı bugüne kadar. Özellikle de şu dişi kuş muhabbetine hiç gelemem. Kafamdaki ev aidiyettir. Bu bazen gerçekten bir ev olur, bazen bir insan, bazen bir ülke... Örneğin kütüphaneler. Çoğu zaman evim gibi gördüğüm yerlerdir. Mesleki bir zaaf belki de.

■ Eli her daim evin üzerinde olanlardan mısınız yoksa hiçbir şeye el sürmeyenlerden mi?

Orta diyelim şuna.

■ Evde sizi dinlendiren en sevdiğiniz hobiniz nedir?

Şarkı söylemek. Bazen dans da ederim. Yazmak da var ama onu hobi olarak saymıyorum artık. Elbette kitap okumak da. Buna zaman zaman film seyretmek de eklenir.

■ Evinizde kimi ağırlamak isterdiniz?

Çok yakın arkadaşlarımı.

■ Kimin evinde ağırlanmak isterdiniz?

Çok yakın arkadaşlarımın evinde.

■ Unutmadığınız ev ziyareti?

Anneannem ve dedemin evine yaptığım ziyaretler benim için hep unutulmazdı. Eğlence, kahkaha ve mutluluğun adresiydi onların evi. Uzun ziyaretler olurdu benimkiler. Çok küçük yaşta yapılmış olsalar da bu yaşlı insanlarla yaşadım sanki. Aşıktım onlara; hiç haz etmemsem de sırf onlar öyle istiyor diye onların ikindi uykularına daldım. Bu ritüelden sonra gelen kahvelerin tadı hâlâ damağımdadır. Çocukluk, en güzel evidir insanın ama teslim etmem gerekiyor ki anneannem ve dedemin evi benim açıldan çok özeldi.

